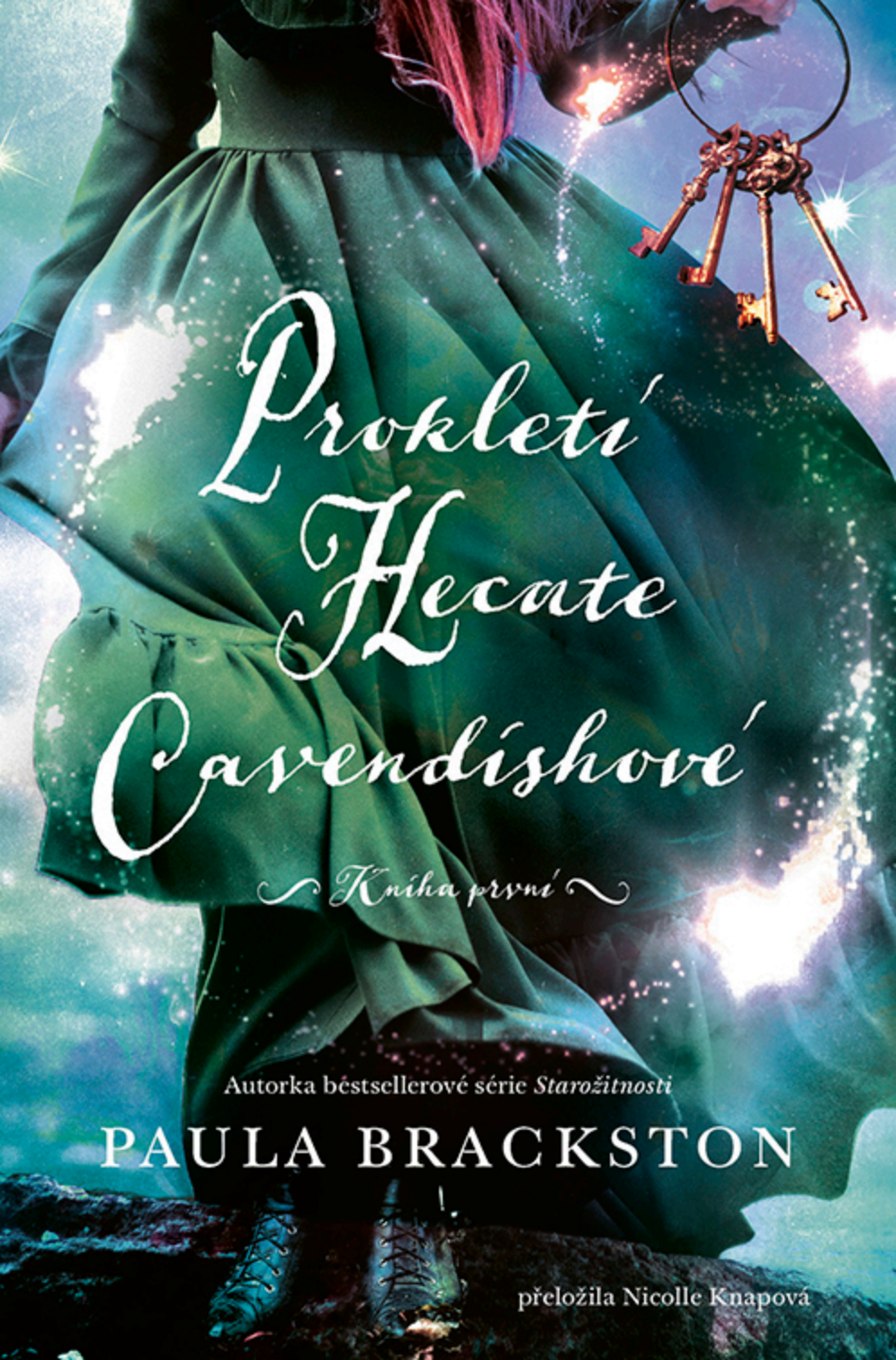

Prokletí Hecate Cavendishové

Kniha první

Autorka bestsellerové série *Starožitnosti*

PAULA BRACKSTON

přeložila Nicolle Knapová

Prokletí Hecate Cavendishové

Text Copyright © 2024 by Paula Brackston
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Nicolle Knapová, 2026
Cover © Danielle Christopher, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7431-9 (pdf)

PAULA
BRACKSTON

Prokletí Hecate Cavendishové

KNIHA PRVNÍ

přeložila Nicolle Knapová

Red

Pro Thaddea a Skylu.
Protože být vaší maminkou dělá z psaní
až tu druhou nejlepší práci na světě.

Subsolanus
Paradise
Eurus
Vulturnus
CHINA
Samarkand
Caspia
BABYLON
Persia
Media
Ceylon
Persian Gulf
Red Sea
Burning mountain
Nubia
Nubian mts
Palimbothra
Carcanus
Damascus
Lot's wife
Joseph's barns
Mandrake
Salamander
Rhinoceros
Unicorn
Napata
Ethiopia
Sygene
Oracle of Jupiter or temple of Ammon
Camp of Alexander the Great
Berenice
Apollonia
Libya
Tripolitania
Basilisk
Gaza
Calvary
Jerusalem
Bethlehem
Judah
Ascalon
Palestine
Nile Delta
Pharos
Cyprus
Rhodes
Delos
MEDITERRANEAN SEA
Crete
The Labyrinth
Cape Bon
Sicily
Palermo
Corsica
Naples
Corinth
Athens
Macedonia
Constantinople
Bulgaria
Hungary
Dacia
Carpathian mts
Prague
River Danube
Source of River Danube
Cologne
Paris
Chartres
Nantes
Clermont
Limoges
Arles
Compostella
Seville
Cordova
Gibraltar
Ireland
Edinburgh
SCYTHIA
Norway
Griffon
Hyperbores
Luke's gospel
There went out a decree from Caesar Augustus that all the world should be described
Nicodoxus
Theodocus
Policlitus
Description of the world by Orosius
Go forward
THE NORTH AND WEST
POLICLITUS MEASURED
THEODOCUS MEASURED
ONE SOUTH
EAST
Favonius
Chorus
Africus

1

HEREFORD, 1881

Přes více než tři sta let uchovávala starověká hrobka ostatky svého obyvatele, aniž hrozilo její narušení. Její neprostupné stěny odradily i hladové krysy a plíživé červy, takže se mrtvola uvnitř během dlouhých, osamělých staletí tiše a jemně proměnila v pouhé kosti. Na vnějším povrchu sarkofágu v temnotě spřádaly své sítě celé generace pavouků a vrstvy pavučin byly vnějším rubášem pro dávno zesnulou a zapomenutou osobu nacházející se uvnitř. Tolik let bylo všude ticho, jak se na hrob sluší a patří, nerušené jako duše v poklidném spánku, temné jako hluboká voda před svítáním. Ale pak přišlo ono svítání, slunce vyšlo jako pomstychtivý plamen a rozdělilo tmu od světla, zemi od nebe, život od smrti. Prolomilo hranice, které to vše udržovaly na správném místě. Vytahovalo duše z hlubin, aby brzy, děsivým, nezadržitelným tempem, mohli mrtví povstat.

Hecate byla vzhůru již za svítání, tak jak ji to naučil její otec. V mnoha ohledech byla po něm: nápadně zrzavé vlasy, neklid, touha po vědění, fascinace tajemnými a málo pochopitelnými věcmi. Byl to on, kdo trval na jejím neobvyklém jménu a umlčel manželčiny protesty, že je pohanské a necivilizované.

„Má drahá," řekl své ženě tichým, ale pevným hlasem, který nepřipouštěl žádné spory, „ačkoli jsem zastáncem moderní

výslovnosti [he-ka-tí], původ tohoto jména je klasický i starověký a podle všeho vypovídá o ženě velké statečnosti a významu. Chceš snad svou dceru označit za *bezvýznamnou*?“ A tak bylo rozhodnuto.

Toho rána měla Hecate dobrý důvod vstát brzy, protože to měl být první den jejího nového života. Den, kdy odejde z domu pouze jako mladá žena, ale vstoupí do katedrály jako nová pomocná knihovnice. Myšlenka, že bude mít pravidelný přístup do nádherné, řetězy ověšené knihovny, ji nadchla. Knihovna byla proslulá svou sbírkou starožitných a obskurních knih, rukopisů, dokumentů a map, a jí připadne, aby o ně pomáhala pečovat, restaurovat je a katalogizovat. Jako by nebyl dostatečný důvod k radosti, že byla jmenována pomocnicí reverenda Thomase, pána knihovny, bude mít také možnost studovat slavnou *Herefordskou mapu*. Byl to klenot sbírky, šlo o jednu z nejstarších a největších středověkých map, plnou záhadných symbolů, legend, zázraků a tajemství.

Hecate neztrácela čas. Vlasy si upevnila do přijatelného drdolu a zapnula si modré vlněné šaty. Jemný květinový potisk a skromné krajkové detaily na manžetách v ní vzbuzovaly směs podráždění (z dívčího stylu) a pocitu viny (z nevděčnosti za kvalitní šaty). Volánky a ozdůbky, které byly údělem žen, jí byly protivné, protože vždy měla za to, že je spousta zajímavějších věcí, které by se daly dělat, než se starat o svůj zevnějšek. Než sešla po širokém dřevěném schodišti do jídelny, sotva se podívala do zrcadla. Udělala to jen proto, aby se ujistila, že si matka nebude stěžovat, že se dostatečně nesnažila.

Pěkný dům z červených cihel, který sdílela s rodiči a mladším bratrem Charliem, byl především rodinným domem, v němž pevnou rukou vládla její matka Beatrice, ale který byl plný laskavosti jejího otce Edwarda. Přestože místnosti byly dobře zařízené a pečlivě vybrané obrazy a vázy nenechaly žádné místo bez výzdoby, praktičnost a pohodlí dostaly přednost před elegancí a okázalostí. Nebo to alespoň byl cíl paní Cavendishové. Záliba pana Cavendishe ve sbírání kuriózních předmětů z cest, které

absolvoval jako archeolog, s tím poněkud bojovala, takže bronzová egyptská bohyně se mohla ocitnout na jedné polici s porcelánovou figurkou psa strážící dům, vyschlým broukem skarabeem a obyčejnou dřevěnou krabičkou s čajovými svíčkami.

Hecate zamířila rovnou ke kuchyňské lince a nabrala si kedgeree – kari rýži s rybou a vejci natvrdo.

Když otec spatřil svou dceru, odložil noviny.

„Ach, jak se dnes ráno daří mé malé Hecate? Jsi připravená na svůj první den v zaměstnání?"

„To vskutku jsem, otče," odpověděla, posadila se ke stolu a pustila se do snídaně.

„Těší mě, že tvá chuť k jídlu v tom vzrušení neutrpěla," řekl.

Hecate se zazubila. „Potřebuji si udržet sílu. Věděl jste, že do archivu, respektive do knihovny vede kamenné točité schodiště s padesáti čtyřmi schody?"

„To jsem vskutku netušil. Budu si představovat, jak je každičké ráno vybíháš. Jestlipak ovšem víš, jaký je mezi archivem a knihovnou rozdíl?"

„Samozřejmě, tatínku."

Otec se na ni shovívavě usmál.

Hecatina matka tiše zabručela a nedokázala zcela potlačit nesouhlas, který cítila ohledně zaměstnání své dcery. Nikdy svému manželovi zcela neodpustí, že jí zajistil místo v katedrální knihovně.

„Nechápu, proč se chceš zavřít mezi zaprášené knihy," řekla.

„Opravdu, maminko? Stačí, když se podíváte na tatínka, abyste viděla, kde se ve mně můj zájem bere."

„Tvůj otec toho má na svědomí více. Kdyby se za tebe nepřimluvil u děkana, nikdy by se o tobě na to místo ani neuvažovalo."

Pan Cavendish se zářivě usmál. „Člověk dělá, co může."

„Už dost, Edwarde!" Jeho žena ztrácela trpělivost. „Stačí, že jsi Hecate v tomto směru dodal odvahu. Laskavě se nesnaž být škodolibý."

Hecate se natáhla k otci, aby ho poplácala po ruce. „Škodolibost je krutá," uznala. „Ale přece víte, že maminka by byla

raději, kdybych své dny vyplňovala návštěvami a společenskými událostmi."

„Mám být kritizována za to, že dělám to, co by dělala každá rozumná matka?" dožadovala se Beatrice. „Totiž že pomáhám své dceři při hledání vhodného manžela?" Když uviděla pohrdavý pohled, který si ti dva na druhé straně stolu vyměnili, dodala: „Šťastnému a prosperujícímu manželství se nelze vysmívat."

Pan Cavendish vypadal šokovaně. „Nikdy bychom se něčemu takovému neposmívali, že ne, Hecate?"

„Rozhodně ne," souhlasila. „Ach, maminko, mohla byste kvůli mně jen dnes odložit své ambice a radovat se z mého štěstí? Jsem tak nadšená, že se mi této příležitosti dostalo. Těšila bych se z ní ještě víc, kdybych věděla, že to schvalujete."

Matka neřekla nic, jen se napila čaje. Hecate nechala nadějné ticho plynout, jak jen to šlo, aniž se na matku obořila. Nakonec od toho upustila a změnila téma.

„Kde je Charlie?"

„Tvůj bratr je indisponován."

„Je nachlazený," vysvětlil jí otec.

„Opět?" Hecate se strachovala, že se zdravotní stav jejího dvanáctiletého bratra nikdy nezlepší. Skutečně se zdálo, že stále častěji spíše leží v posteli, než z ní vstává. Viděla obavy vyryté do matčiny tváře a všimla si, jak se otec odhodlaně vrátil ke svým novinám. Ani jeden z nich nechtěl čelit možnosti, že Charlie už nikdy nebude úplně zdravý. Bolelo ji u srdce, když viděla své rodiče tak ustarané. „Jestli se dnes odpoledne bude cítit trochu silnější, vezmeme ho ven do bryčky? Možná se svezeme na farmu podívat se na krávy?"

Edward se usmál. „Ty on má dozajista rád."

Matka o tom nechtěla ani slyšet. „Hecate, dobře víš, že počasí ještě není natolik ustálené, aby se mohl odvážit vyrazit ven. Ne, musí odpočívat. Zítra ho navštíví doktor Francis a jsem si jistá, že až ho uvidí, bude pro nás mít lepší zprávy."

V rodině zavládlo zádumčivé ticho, které rušilo jen tikání dědečkových hodin v předsíni a občasné zakručení v žaludku

pana Cavendishe. Hecate zaklonila hlavu, aby dopila šálek čaje, čímž si vysloužila matčin přísný pohled, a postavila se na nohy.

„Přijdu pozdě," řekla, i když všichni věděli, že tam, kde to milovala, nikdy nepřišla a ani nepřijde o jedinou minutu později. Byla známá svým zběsilým tempem, ať už šla pěšky, nebo jela na svém milovaném kole. Zpoždění považovala za ztracený čas, který se už nikdy nedá vrátit, a samotná myšlenka na to ji nesmírně trápila. Políbila matku na tvář, vzala si toast a zastavila se, aby objala otce, který ji poplácal po ruce.

„Tak běž, ty malá pracovitá včelko," pobídl ji a ignoroval manželčin káravý pohled při spojení slova „práce" a jejich dcery v jedné větě.

Hecate v předsíni sebrala ze stojanu svůj oblíbený pracovní klobouk a ze skříně kabát. Žvýkala toast, a když za sebou zavírala zadní dveře, v uších jí zněla matčina prosba, aby s jídlem v ústech nevycházela z domu. Venku byl den zalitý jarním sluncem, i když osvěžující vánek připomínal, že je teprve začátek tohoto období. Když se vydala po cestičce, která lemovala trávníky obezděné zahrady, a vdechovala sladkou vůni rozkvetlých třešní, pocítila výčitky svědomí, že Charlieho nechala nahoře, aby uvnitř sám čelil dalšímu ponurému dni. Rozhodla se, že až se vrátí, tak se s otcem domluví, aby Charlieho bez ohledu na matčiny protesty vzali ven, protože si byla jistá, že čerstvý vzduch a květiny mohou člověku jen prospět.

Když otevřela dveře staré stáje, zavrzaly. Bylo to už mnoho let, co Cavendishovi chovali více než jednoho poníka pro svou skromnou drožku. Hecate se na chvíli zastavila, aby mohla zbytky toastu nakrmit Peggy, baculatou kaštanovou klisnu, která opuštěně zírala na prázdné koryto. Druhé stání teď zabíraly postroje a Hecatino kolo. Chvíli se věnovala tomu, aby si upravila sponu na klobouku. Její nadšené šlapání do pedálů a ranní vánek by společně odstranily jakoukoli pokrývku hlavy, pokud by ji na hlavě neměla pevně ukotvenu. Vyjela s těžkým železným kolem na slunce. Byla na něj velmi pyšná, ale její matka z něj měla nemalé obavy. Žádná jiná mladá dáma by se na takovém kole nesvezla,

ať už ze slušnosti, nebo ze strachu z úrazu. Hecate si jízdní kola nastudovala, stejně jako studovala vše, co pro ni stalo důležitým, a tak objevila inovativní design vyráběný v Americe. Z malého dědictví po zesnulé tetě si ho zakoupila a nechala poslat s jasným záměrem, že na něm bude každý den jezdit do katedrály a zpět. To, že se mu říkalo bezpečné kolo, její matku do jisté míry uklidnilo. Bylo sice bezpečné, ale přesto mělo značnou hmotnost a vyžadovalo jistou zručnost, kterou si Hecate osvojila během několika dní – bez modřin se to však neobešlo.

Překročila rám a jedním nacvičeným pohybem se vyšvihla na sedadlo. Nebylo to poprvé, co si pod nosem zamumlala, jak je hloupé, že jí nebylo dovoleno alespoň trochu si zkrátit sukni. Otázka jejího cyklistického oděvu byla dalším pokračujícím bojem, který s matkou sváděla.

Hecate si libovala v rychlosti a volnosti, kterou při jízdě ulicemi malého města nacházela. Aby se vyhnula povozům přetahujícím se o místo, projížděla úzkými uličkami a alejemi protínajícími hlavní třídy, od nichž se rozbíhaly jako žilky listů. Všechny ulice však nakonec vedly jediným směrem: ke katedrále. Zatímco šlapala do pedálů, zvedala ruku na pozdrav nebo ho vykřikla. Zelinář právě roztahoval pruhovanou markýzu nad svou výkladní skříní a zastavil se, aby zavolal dobré ráno. Chvilku vedle ní běžel kluk s novinami, ale nakonec jí nestačil, což oba rozesmálo. Hlouček mladých dívek, které šly na směnu do stáčírny, pištěl, když skrz něj projížděla. Hecate přes rameno vykřikovala „promiňte“ a „omluvte mě, prosím“.

Po pěti vzrušujících minutách se vydala po Church Street. Nadskakovala na dlažbě, odolávala nádherným vůním linoucím se z obchodu s koláči a nakonec dorazila na okraj travnaté plochy před katedrálou. Jako vždy se jí při pohledu na velkolepou budovu rozbušilo srdce. Její růžově zbarvený kámen zjemňoval velkolepé, přísné linie vysoké věže a stoupajících střech. Gotické oblouky, které tvořily vchody a byly rozmístěny po celé budově, katedrále dodávaly silné pouto s minulostí. Její majestátní proporce naprosto jasně vypovídaly o obrovském, trvalém úsilí, které

bylo vynaloženo na její stavbu. Pohled na ni ji vždy dojal. Z úcty k tomu, že park kdysi býval hřbitovem, sesedla z kola a šla tak klidně, jak jen to šlo (což klidně tedy rozhodně nebylo), kolem hlavního vchodu a severní zdi. Pak prošla podél nádherného východního průčelí a obkroužila ho až k jižnímu vchodu. Zde byl na začátku křížové chodby úzký prostor, kde jí bylo dovoleno nechat si kolo. Na prahu zaváhala. Nebyla to návštěva za účelem obdivování krásných řezbářských děl a soch ani den pro návštěvu bohoslužby nebo koncertu. Byl to začátek jejího pracovního života. Jakmile projde dveřmi a vstoupí do budovy, stane se součástí rodiny duchovních i laiků, kteří toto starobylé místo milují a pečují o něj.

Tiché mňoukání ji upozornilo na přítomnost katedrálního kocoura Solomona.

„Dobré ráno, kocourku." Usmála se a neodolala, aby se nesklonila a nepohladila ho po zářivě oranžovém kožíšku. Setkala se s ním při svých předchozích návštěvách. Slýchávala příběh o tom, jak se jednoho dne objevil jako malé třesoucí se kotě a provrněl se do srdcí všech. Děkana Chalmerse bylo třeba přesvědčit, aby mu dovolil zůstat natrvalo, ale nález oltářního plátna okousaného od myší rozhodl. Naštěstí se Solomon ukázal jako výborný lovec myší.

Když zvon na věži odbíjel celou, Hecate proklouzla dveřmi do samotné katedrály. Hned jak vstoupila, pocítila ve vzduchu známé, ale přesto nápadné změny. Nejprve se změnila teplota. Kamenné stěny byly několik desítek centimetrů silné a mnohem lépe zadržovaly teplo venku než uvnitř. Jemné teplo jarního dne mělo jen malou šanci proniknout takovou obranou. Jedinými teplými místy v celé katedrále v tomto ročním období – mezi kamny v zimě a letním sluncem – byly drahokamově zbarvené tůňky světla dopadajícího skrz vitrážová okna. Stála v příčné lodi katedrály, čtvercovém prostoru bezprostředně u jižních dveří, kde měla čekat na děkana. Jelikož se jednalo o jeden z méně honosných vchodů, nebylo na tomto prostoru nic velkolepého – až na vysoký klenutý strop, složité dlaždice a hrobku zasazenou do

pravého rohu, na níž byla do kamene vytesána podobizna děkana ze šestnáctého století.

Druhou změnou byl zvuk. Zvuk světa, zpěv ptáků, kola kočárů, pískání vlaků i štěkot psů se ztratily a vzdálily, nebo v mnoha případech zcela utichly. Zvuky uvnitř stěn katedrály však zesílily a získaly neostrou ozvěnu, která se odrážela od vnitřního zdiva nebo od lesklé mosazné výzdoby. Hecate se snažila pohybovat tiše, když přecházela sem a tam, příliš vzrušená na to, aby se udržela v klidu, ale kůže jejích bot dopadající na dlaždice zněla jejím uším strašlivě hlasitě.

„Ach, Hecate, má drahá!" Jižní uličkou se v dlouhém, tmavě fialovém úředním oděvu splývajícím až k podlaze blížil děkan s rukama rozpaženýma na uvítanou. Děkan Chalmers byl dokonalým příkladem člověka, který našel své ideální místo v životě. Laskavý, pozorný a oddaný své víře i katedrále, kterou vedl už více než deset let. Byl znám jako muž zdravého rozumu a hojné trpělivosti, který dokázal být sympatický, aniž by ztratil cokoli ze své autority. Sevřel obě její ruce. „Vítejte!"

„Děkuji, děkane. Jsem moc ráda, že jsem tady."

„Budete pro reverenda Thomase přínosem a váš otec na vás bude velmi hrdý, o tom nemám nejmenších pochyb. Pojďte, zavedu vás do knihovny, i když už samozřejmě víte, kde ji najdete."

„Ano, děkane. Otec mě poprvé vzal na prohlídku sbírky loni a pak jsem se vrátila na pohovor. Slibuji, že se budu snažit co nejlépe odměnit důvěru, kterou mi pán knihovny projevil tím, že mě na toto místo přijal." Společně se otočili a kráčeli podél příčné lodě, kde barevné dlaždice pod nohama ustupovaly starší dlažbě.

„Reverend Thomas je klidný, ale zapálený člověk. Dává přednost tichu, a proto se pro svou roli ideálně hodí," řekl děkan, a vrhl tak pozitivní světlo na knihovníkův známý odpor ke zbytečným společenským interakcím a ke konverzaci vůbec. „Mějte na paměti," pokračoval, „že je studnicí znalostí o sbírkách. Při příležitostech, kdy se rozhodne o tato poznání podělit, by tedy bylo moudré pozorně naslouchat."

Hecate přikývla, zrovna když zahnuli doleva do severní uličky. Pohlédla na velkolepý oltářní obraz a složitě vyřezávané chórové lavice. Usmála se, když si vzpomněla na představu z dnešního rána, že na tomto podivuhodném místě bude trávit tolik svého času. Došli k nízkým dveřím zasazeným do zdi. Děkan Chalmers je otevřel a pak ustoupil, aby jí umožnil vstoupit na schodiště.

Knihovna se v průběhu staletí rozrůstala a stěhovala, aby uvolnila místo pro úpravy katedrály nebo unikla poškození v místech, kde katedrála chátrala a byla v havarijním stavu. Nyní se sbírka nacházela v prvním patře, takže aby se k ní Hecate dostala, musela vyšlapat po opotřebovaných stupních úzkého točitého kamenného schodiště ve věžičce. Schody se točily v úzké spirále a štíhlá věž se zvedala po straně budovy. Jediné světlo vycházelo z pravidelně rozmístěných malých klenutých oken. Hecate schody počítala, zatímco šla, a než došla k druhým dveřím, byla zadýchaná – nikoli námahou, ale vzrušením. Děkan zkusil otevřít západku, ale bylo zamčeno.

„Ach. Zdá se, že jsme reverenda Thomase předběhli. Pan Gould, náš správce, má ve zvyku odemykat dveře v přízemí, ale za otevření těchto dveří je zodpovědný pán knihovny. Setkala jste se s panem Gouldem?“ Když Hecate zavrtěla hlavou, pokračoval. „Jeho role ve fungování katedrály je neviditelná, ale zásadní. Žádný kostel, velký ani malý, se neobejde bez svého správce. Jsem si jistý, že se s ním ještě dnes setkáte, už jen proto, že obývá sakristii – tam najdete i kamna, konvici a plechovku na sušenky.“

Usmál se a ona byla vděčná za jeho snahu ji uklidnit. S jejím otcem chodili do stejné školy a udržovali celoživotní přátelství, takže ho považovala téměř za rodinu.

Na schodišti se ozval zvuk otevíraných a zavíraných dveří v přízemí. Následovaly nepravidelné kroky a namáhavé dýchání.

„Ach,“ řekl děkan, „přichází náš klíčník.“

Kroky zpomalily a dech zesílil, až se konečně objevil pán knihovny a držel před sebou svazek klíčů. Byl podsaditý a malý. Černé roucho spíše zdůrazňovalo jeho postavu, než aby ji zakrývalo, a na očích měl ty nejtlustší brýle, jaké kdy Hecate viděla.

Na děkanův pozdrav kývl, protože byl příliš zmožený na to, aby promluvil. Hecate ustoupila stranou, aby mohl třesoucí se rukou odemknout a otevřít dveře. Všichni tři vklouzli do místnosti.

Pro nováčka nemusel být význam tohoto prostředí hned zřejmý. Byl to ovšem pěkně postavený, robustní prostor, jehož konstrukci se věnovala velká pozornost a kde se myslelo na světlo. Byla zde tři veliká kamenná rozetová okna s jemným železným kováním, dvě na východní stěně, jedno na severní, a poskytovala to nejlepší osvětlení pro práci zblízka v přirozeném světle. Strop byl dostatečně vysoký, aby se pod něj vešly vysoké police a umožnil cirkulaci vzduchu, ale ne tak vysoký, aby působil příliš velkolepě nebo aby v zimních měsících plýtval teplem. Dvě vnitřní stěny byly obloženy tmavým dřevem, které ladilo se širokými hladkými prkny podlahy. Kromě několika beden a truhel a dvou stolů u oken zabíraly veškerý volný prostor police plné knih. Řada za řadou stály čelem vpřed jako pluk vědomostí a moudrosti, záda vyrovnaná a pevná.

Při bližším pohledu si návštěvníci mohli všimnout velkých kovových zámků na konci každé police a zjistit, že jsou k nim připevněny železné tyče táhnoucí se přes celou délku polic. K těmto tyčím byly přichyceny řetězy, jejichž články byly příliš těžké na to, aby se daly snadno přetrhnout, a zároveň dostatečně hladké a štíhlé na to, aby nepoškodily knihy. Připevněné k jednotlivým svazkům se proplétaly dovnitř a ven a přivazovaly je ke skříním. Stovky let zajišťovaly tytéž řetězy a police bezpečnost jednotlivých knih a uchování sbírky. Knihovna odolala požárům, válkám, povodním, revolucím, a dokonce i rozervání samotné víry katedrály.

Hecate vdechla slabou, ale výraznou vůni pergamenu, kůže, lněného oleje a lepidla. Zdálo se jí, že to je vůně živé bytosti. Jako by sbírka byla mytickým stvořením, jehož tlukoucí srdce je plné slov, moudrosti a příběhů. V této místnosti byla předtím jen dvakrát, ale pocit z ní se jí vryl do paměti. Její matka knihovnu považovala za nudné místo, kde by mladá žena neměla marnit svůj čas. Ale ona s tím nemohla více nesouhlasit, protože zdědila

otcovu touhu po vědění, jeho zvídavou mysl, lásku k hádankám a záhadám a tady byl všech těchto věcí dostatek a čekaly, až je objeví.

Reverend Thomas popadl dech natolik, aby se mohl omluvit. „Odpusťte mi mou nedochvilnost, děkane. Zdržela mě paní Whiteová, měla na srdci spoustu věcí ohledně práce navíc, kterou musí vykonávat kvůli probíhajícím rekonstrukcím. Nechápu, proč si myslela, že se to týká zrovna mě," řekl a posunul si brýle s drátěnými obroučkami zpátky na místo, protože měly ve zvyku mu sklouzávat z nosu.

Děkan Hecate vysvětlil: „Paní Whiteová uklízí katedrálu už mnoho let a odvádí příkladnou práci. Když se však na budově pracuje, bohužel to zvyšuje její zátěž."

„Otec mi pověděl, že renovace budou možná ještě nějakou dobu pokračovat," řekla.

„Vskutku. Hlavní kamenické práce jsou téměř hotové, což by mělo paní Whiteovou uklidnit, protože se domnívám, že brojí právě proti prachu. Vitrážová okna však budou vyžadovat ještě mnoho měsíců restaurování. A restaurování je něco, o čem se tady dozvíte, není-liž pravda, reverende?"

Knihovník se na svého nováčka podíval se špatně skrývanou skepsí. „Od asistentky se zde vyžaduje mnoho povinností, které musí zvládnout, než se bude moci pustit do jemné a kvalifikované restaurátorské práce," upozornil.

„Samozřejmě. A jsem si jist, že slečna Cavendishová pro vás bude ochotnou žákyní a velkým přínosem. Nyní musím odjet na schůzku s biskupem. Hecate, má drahá, zanechávám vás v péči reverenda Thomase. Pozdravujte ode mne svého otce."

S těmito slovy vyrazil z místnosti a jednou rukou si povykasal roucho, aby bezpečně sešel po strmých schodech.

Hecate se otočila a věnovala svému novému zaměstnavateli svůj nejzářivější úsměv. „Ráda bych ještě jednou řekla, jak jsem za tuto příležitost vděčná –"

Zdvihl ruku. „Nemusíte se opakovat, slečno Cavendishová. Teď vám ukážu, co potřebujete vidět, a řeknu vám, co potřebujete

vědět. Nepředpokládám, že si všechno zapamatujete, takže si klidně dělejte poznámky, prosím.“ Aniž čekal na odpověď, začal svižně, i když poněkud nerovnoměrným tempem, procházet podél řady regálů s knihami.

Hecate se za ním rozběhla. Sáhla do kapsy kabátu, vyndala si zápisník v kožené vazbě a ze zářezu v jeho hřbetu vytáhla přiloženou tužku. Byl to vánoční dárek od jejího bratra. Pro zapisování myšlenek a objevů byl neocenitelný, málokdy se bez něj obešla.

„Řetězová sbírka není řazena abecedně, ale podle stáří,“ začal reverend, „což poskytuje ucelenější systém. Na konci každé řady polic uvidíte indexy, abyste mohla konkrétní svazky na policích snadno najít. Jedná se o ty nejstarší svazky v knihovně,“ sdělil jí, aniž se zastavil, pouze mávl baculatou rukou. „Většina z nich není vázaná, ale jedná se o volné listy shromážděné v deskách. Více se o této záležitosti dozvíte později.“ Došli na konec řady a podél další se vraceli zpět. „Knihy vázané v kůži ze čtrnáctého století najdete zejména tady, mnohé jsou s církevní tematikou, ale větší počet tvoří městské záznamy, dokumenty a podobně. Některé knihy jsou básnickými díly.“ Nechal tu poslední větu viset, jeho tón a výraz dávaly najevo, že si těchto svazků necení tolik jako jiných.

Hecate si zapsala to nejdůležitější, co řekl. Vícekrát otevřela ústa, aby se na něco zeptala, ale knihovník se pohyboval s překvapivou rychlostí, jako by chtěl mít prohlídku za sebou, a už dupal ke třetí řadě polic.

„Toto jsou jedny z nejcennějších knih ve sbírce. Bible. Evangelia. Modlitební knihy. Všechny s těmi nejkrásnějšími iluminovanými nápisy a frontispisy, z nichž jsou mnohé zdobené.“ Zastavil se tak náhle, že do něj Hecate málem vrazila. „Znáte tyto pojmy?“ zeptal se a zamračil se.

„Ach ano, reverende. Můj otec –“

„Dobře, to vám ušetří alespoň trochu času.“

Když se otočili k další řadě, Hecate si všimla složitě vyřezávané skříňky na robustním kamenném podstavci, zřejmě připevněné ke kamenným sloupům po obou stranách. Samotný podstavec

byl prostý a nezajímavý, ale skříňka byla pozoruhodně krásná a kvalitně zpracovaná. Byla vyrobena z červeného dřeva, leštěného do hlubokého lesku, a zdobená perletí a plátky světlejšího dřeva, zasazenými do soustředných kruhů, což působilo fascinujícím dojmem. Přední strana byla vyztužena štítkem, který se zdál být vyroben ze zlata, a před ní byly mříž a zámek, jenž vzhledem k velikosti skříňky působil neúměrně.

„Co je zde uloženo?“ zeptala se.

Knihovník se nejen zastavil, ale otočil se a přikročil k Hecate tak blízko, že měla co dělat, aby nepoodstoupila. Když promluvil, měl obzvlášť přísný výraz a jeho oči, zvětšené brýlovými čočkami, byly divoké.

„Tyto knihy zůstanou po celou dobu pod zámkem. Nikdo k nim nemá přístup.“

„Nikdo? Tak proč tu vůbec jsou?“

„Jde o to, aby byly v bezpečí!“

„Mají snad takovou cenu?“

„O to se jako asistentka nemusíte starat.“ To bylo vše, co k tomu řekl. Pak pokračoval podél regálů s knihami.

Hecate neodolala a dlouze si tajemnou skříňku prohlédla. Tiše si slíbila, že zjistí, co přesně se v ní nachází. Když jí to nechce říct pán knihovny, snad by jí to mohl objasnit její otec.

Krátká prohlídka pokračovala a pozornost Hecate se znovu soustředila na stále krásnější a zajímavější knihy, které zahlédla. Ve spěchu si dělala poznámky, částečně proto, aby nemusela svého zaměstnavatele žádat o opakování, ale také jako pomoc při hledání umístění nejzajímavějších svazků a knih. Vzhledem k tomu, že jich je ve sbírce tolik, si chtěla vytvořit vlastní systém četby a seznámení se s tím, co nyní zčásti bylo její povinností. Znovu pocítila vzrušení, že smí pracovat s něčím tak starým a nádherným, a sáhla po teplé, opotřebované kůži obrovské knihy o architektuře moderní Evropy, kde se slovo „moderní“ vztahovalo ke konci osmnáctého století. Byla nucena přejít do klusu, aby reverenda Thomase dohnala. Když obešla konec další řady, měla pocit, že do místnosti vstoupil někdo další. Ohlédla se a spatřila staršího

muže v bledě šedém mnišském hábitu, nikoli v tmavém hábitu vikáře. Prohledával vysokou polici a hledal nějakou konkrétní knihu. Jako by vycítil, že ho někdo pozoruje, otočil se a pohlédl na ni. Když ji spatřil, jeho stárnoucí kulatý obličej se rozzářil zářivým úsměvem. Ona mu úsměv oplatila.

„Slečno Cavendishová!" Reverendův tón ji přiměl nadskočit. „Kdybyste se mohla účastnit, dokončili bychom naši záležitost mnohem rychleji. Musíme se zabývat spoustou informací a vy jste ještě neviděla váš seznam povinností, který jsem vypracoval. Hledění do vesmíru mezi ně ovšem nepatří."

„Promiňte, reverende, odpusťte mi," řekla a následovala ho, zatímco ji vedl ke stolu pod druhým z obrovských rozetových oken. Když se ohlédla, zjistila, že mnich jí zmizel z dohledu.

„Toto bude vaše pracoviště. Musí být čisté a uklizené. U vašeho stolu se nesmí konzumovat žádné nápoje ani jídlo. Po náležitém zaškolení se budete věnovat čištění a opravám cenných rukopisů, knih, dokumentů a map. Čistý povrch, na kterém budete pracovat, je nezbytný."

„Ano, chápu. Samozřejmě."

„Kromě přirozeného světla máme k dispozici plynové lustry, avšak pro složitou práci budete nepochybně potřebovat i lampu. Dbejte na to, aby se nedostala do blízkosti laků a podobných věcí…"

Hecate si matně uvědomovala, že knihovník stále mluví, a věděla, že by měla dávat pozor a psát si další poznámky. Místo toho ji neodolatelně přitahovalo to, co viselo na zdi za ním. O *Herefordské mapě* toho věděla mnoho, ale ještě nikdy ji neviděla. Kvůli restaurátorským pracím v katedrále byla na nějakou dobu odstraněna z jižní lodi a uložena v bedně. Nyní visela v původním jednoduchém dřevěném rámu na stěně knihovny, svého dočasného domova, jen pár kroků od samotného Hecatina stolu.

Rozložení mapy by pro neznalé bylo zvláštní. Mohli by si myslet, že je nakreslena na základě omezených znalostí zeměpisu světa a špatné znalosti topografie. Nešlo však o pouhý záznam krajiny. Spíše než o pomůcku pro orientaci ve světě se jednalo

o pomůcku pro orientaci ve víře a legendách, dějinách a národech. Byla to ukázka toho, jak středověcí lidé chápali život a smrt. Nebyla to mapa míst, ale mapa myšlenek. Mapa mysli. Způsob, jak dát smysl filozofiím a myšlenkám, které lidé zastávali o několik století dříve.

Zatímco reverend Thomas chrlil seznam povinností, Hecate se tiše přiblížila k mapě, aby si prohlédla její úžasné detaily. Obrazy na ní byly nakreslené jednoduše, ale bylo jich tolik a byly tak rozmanité, že celek tvořil složité a krásné vyobrazení ztracených kmenů a mytických bytostí stojících mezi křesťanskými světci a anděly a vedle podivných zvířat, mohutných řek, citadel a hor. Přistihla se, že přemýšlí o tom, co si tvůrce mapy vybral a proč. Jak se rozhodl, co do mapy zahrnout a co vynechat? Chápala, proč – zejména vzhledem ke středověké víře – seděl Kristus na vrcholu jako nejvyšší dobrotivý dozorce nad vším, co bylo vyobrazeno pod ním. Stejně tak ji nepřekvapilo, že andělé třídí svaté od hříšníků – na toto téma si vyslechla dlouhé diskuse mezi otcem a děkanem. Tomuto vnímání odpovídalo i to, že velká světová města byla často znázorňována obrazy svých náboženských domů. Také Hereford byl zobrazen jednoduchou kresbou samotné budovy, v níž mapa sídlila. Dojala ji skutečnost, že jeho obraz byl poněkud rozmazaný, protože se ho po staletí dotýkali poutníci, kteří se na něj přišli podívat a nedokázali odolat, aby na něj svými věrnými prsty nesáhli. Méně očekávané byly mnohé podivné bytosti zobrazené zcela mimo měřítko, takže býk chrlící oheň byl velký jako katedrála v Santiagu de Compostela a mantikora byla stejně vysoká jako slon. Jaké důvody vedly kartografa k tomu, aby na mapě věnoval místo těmto legendárním zvířatům? Jedno z nich ji obzvlášť potěšilo. Latinský nápis vedle zvířete byl špatně čitelný, ale Hecate tuto bájnou bytost znala z popisů, které četla v otcových knihách. Byl to jednoznačně gryf – se zobákem, křídly a pařáty orla a ušima, hnáty a ocasem lva. Přistihla se, že ji to k němu táhne. Zvedla ruku v pokušení se ho dotknout a napůl očekávala, že jeho peří bude hebké a teplé. Čím víc se na to stvoření dívala, tím víc měla pocit, že reverendův hlas slábne, jako

by se vzdaloval. Jeho slova nahradil dýchavičný zvuk, jako když se vánek prohání suchou trávou nebo rozhání listy topolů. Přepadla ji touha dotknout se mapy, jako to udělali mnozí poutníci.

„Slečno Cavendishová!“ vyštěkl reverend Thomas. „Buďte tak laskavá a vyslechněte si, co vám chci říct.“

„Ach, promiňte! Ta mapa je tak nádherná,“ řekla a přinutila se otočit k němu a vyloudit zářivý úsměv.

Knihovník jí nedokázal oponovat, a tak se na ni místo toho zamračil.

Hecate bylo jasné, že bude nějakou dobu trvat, než si svého nadřízeného získá na svou stranu. Dopoledne proběhlo tak, že třídila krabici s papíry. Byly to volné stránky ze tří velkých svazků farních záznamů z jednoho kostela v okolí. Jejím úkolem bylo vyhodit ty nečitelné, oprášit ty přijatelné a seřadit je podle data. Chápala, že to je podřadný a do značné míry zbytečný úkol, ale dělala ho ráda a bez reptání. Chtěla ukázat, že se jí dá věřit. Bude potřeba čas, trpělivost a tvrdá práce, než reverenda přesvědčí o své hodnotě a schopnostech. To vše však byla cena, kterou stálo za to zaplatit, aby mohla být tam, kde ji obklopuje taková hojnost zázraků.

Když zvon na věži odbil jednu hodinu, reverend Thomas zavřel účetní knihu před sebou a vstal ze židle.

„Obědvám s ostatními vikáři v chóru v hlavním sále kláštera,“ vysvětlil. „Určitě jste si připravila nějaké občerstvení.“ Bylo to spíš konstatování než otázka. „Pamatujte, že v knihovně není dovoleno jíst ani pít.“

Hecate se postavila a chtěla ho ujistit, že je v pořádku a může odejít, ale než stačila promluvit, objevil se ve dveřích vysoký muž se světlými vlasy a jasně modrýma očima.

„Nebojte se, reverende, jsem tu na děkanovo přání, abych dohlédl na to, že slečna Cavendishová neumře hlady.“

Knihovník se na návštěvníka zadíval. „Ona se k nám v síni připojit nemůže!“

„Vskutku, a proto ji doprovodím na vhodné místo, kde poobědváme.“

Protože se zdálo, že reverend Thomas nemá zájem o představování, přistoupil muž s nataženou rukou, aby se představil sám. Usmál se. „John Forsyth, další z vikářů."

Hecate si s ním potřásla.

„Hecate Cavendishová, asistentka knihovny, těší mě," řekla. Napadlo ji, že reverend Forsyth vypadá na duchovního až příliš dobře. Dlouhá černá sutana mu dokonale padla, dodávala jeho štíhlé postavě lehce teatrální nádech, zdůrazňovala jeho výšku a kontrastovala s jeho světlou barvou vlasů i kůže. „Je od vás hezké, že mi chcete věnovat svůj čas, ale slibuji vám, že jsem naprosto schopna najít si něco k jídlu."

„O tom ani na okamžik nepochybuji, nicméně děkan Chalmers by o tom nechtěl ani slyšet. Půjdeme?" zeptal se a ustoupil stranou, aby jí podržel dveře.

Sestoupili do přízemí a reverend Forsyth prošel severní uličkou a ukazoval na zajímavé předměty. Hecate zjistila, že opět musí téměř klusat, aby mu stačila. Snažila se vnímat podrobnosti o svatém Cantilupeovi a jeho zdobeném hrobě, o vitrážovém okně v příčné lodi, které potřebuje opravit, o umístění varhan za chórovými lavicemi, kde, jak jí řekl, tráví většinu času, o nezapálených kamnech, která, jak ji informoval, budou v nadcházejících měsících tím jediným, co ji bude dělit od zimního chladu, o hrobce svatého Cuthberta zasazené do severní stěny a o krásně vyřezávaném obložení, které se táhlo až k hlavním dveřím. Tohle bylo podruhé během jednoho dne, co šla za někým, kdo se jí snažil zaplnit hlavu informacemi. John Forsyth byl však úplně jiný průvodce než knihovník. Tam, kde se její nadřízený spěšně vracel ke svému stolu a starostem, byl tento mladý vikář plný zjevné radosti z katedrály a přání se o ni podělit.

Vyšli do jarního slunce a vydali se přes trávu. Hecate překvapilo, že ji ve skutečnosti nevzal do kavárny nebo restaurace. Místo toho napochodoval do pekárny Askews v Church Street, kde pro oba nakoupil teplé masové koláče a každému láhev limonády. S jídlem v rukou ji odvedl zpátky přes park, obešel západní zeď a pokračoval k zahradě Lady Arbor. Tento nedávno

zrekonstruovaný čtvercový prostor byl pěkně osázen malými stromky a keři a mezi nimi bylo umístěno několik laviček. Vybral jednu ve vzdáleném rohu a nabídl jí, aby se posadila.

„Krásné místo na piknik," poznamenala Hecate.

„Když už nemohu vydržet další hodování a pomluvy v síni, přicházím sem, tady vždy naleznu útočiště. Tato lavice je umístěna dokonale, jak vidíte." Ukázal na ni rukou, když mluvil. „Můžeme pozorovat každého, kdo vstoupí na nádvoří, ať už od hlavní brány, nebo od východu z křížové chodby. Tyto dvě třešně nám však poskytují výhodu soukromí. Tady si můžeme vychutnávat nejlepší koláče v Herefordu, aniž bychom se báli, že porušíme dekorum, i kdyby nám spadlo sebevíc drobků." Pro ilustraci se zakousl do rozbaleného skopového koláče, který držel v ruce, a z těsta se mu po přední straně sutany snesla sprška vloček.

Hecate se zazubila a s úsměvem se pustila do svého koláče, který jí už teď voněl po chutném jídle, na něž se těšila, protože věděla, že je to, jak řekl, pokrm, který ve městě nemá obdoby. Několik okamžiků jedli v družném mlčení, dokud neodolala a nevyptala se ho na jeho postavení v katedrále. „Odpusťte mi mou zvědavost, reverende Forsythe."

„Nikdy se neomlouvejte za zvědavost. Snahu o poznání je třeba vždy podporovat."

„Ach, ale jak si můžete být jistý, že mé dotazy jsou pečlivě promyšlenými otázkami, a ne jen drzými úvahami? Možná jsem pouze zvědavá, jak žijete."

Úkosem se na ni podíval, aby si ověřil, jak moc je vážná.

„No, v tom případě jste možná nenapravitelná drbna, a proto velmi zábavná."

„Šokující prohlášení duchovního!" Předstírala údiv, ale od pojídání koláče se odradit nenechala.

„Mýlíte se, jestli si myslíte, že my duchovní se takovýmito tématy nezabýváme. Víra a pomluvy jsou tím, co nás živí. Víra je to, co nás povolává. Klevety, nebo – jak o nich raději přemýšlím – skutečný a živý zájem o naši kongregaci a farníky, no, to je to, co dává víře uplatnění. Jak máme pomáhat trpícím, když o jejich

trápení nevíme? Jak můžeme přesvědčit hříšníka, aby napravil své jednání, když nejsme informováni právě o těchto hříších? Jak můžeme přinášet útěchu a vedení Božího slova těm, kdo je nejvíce potřebují, když je nedokážeme pojmenovat a netušíme, čí potřeba je vlastně větší?" Po této krátké řeči dojedl a oprášil si drobky koláče z prstů. „Takže na tom, jestli je to zvědavost, nebo touha po poznání, nezáleží, protože v obou případech vám rád odpovím na vaše otázky."

„To ráda slyším. Povězte mi tedy, co vás přivedlo k životu v katedrále? Pro muže, který by chtěl být knězem, je jistě k dispozici živobytí, a umím si představit, že povinností by bylo méně a svobody více, například s vlastním domem ve venkovské farnosti. Proč jste si vybral právě toto místo?"

„Myslíte kromě nádhery samotné katedrály a úcty, které se jí a jejímu duchovenstvu dostává?" Pak se lehce zasmál, překvapivě něžně. „Bylo to pro mě jednoduché rozhodnutí, jakmile jsem se smířil s tím, že se stanu duchovním. Přišel jsem sem kvůli hudbě. Každý farář může v neděli pozvednout hlas při chvalozpěvu. Jen zde v katedrále však vikářský chór provádí bohoslužby plné líbeznosti a krásy dvakrát denně sedm dní v týdnu. Jen zde mohu věnovat mnoho hodin cvičení a hře na nádherné varhany. Víte, slečno Cavendishová, Bůh mě povolal skrze dar své hudby."

„Takže to bylo neodolatelné volání?"

„Pro mě ano. A jsem tomu rád. Upřímně řečeno, přemýšlím, co jiného bych byl schopen světu nabídnout."

„Jaké štěstí, že váš talent našel domov, bezpochyby ku prospěchu mnoha lidí."

„Požádám vás, abyste to zopakovala, až mě uslyšíte hrát." Usmál se na ni. „A vy, slečno Cavendishová? Co sem přivádí vás?"

Smetla si z klína drobky z koláče. „Neuhodnete to?"

„Dobrá. Máte silnou touhu po nezávislosti, a tak si přejete vstoupit do světa práce?"

„Reverende Forsythe, myslím, že jste mluvil s mou matkou!"

Zasmál se tomu. „Nebo je možné, že i vy odpovídáte na jakési volání?"

„Do kostela? Ale ne. To byste mohl přičíst na vrub mému otci. Obávám se, že celoživotní naslouchání příběhům o egyptských hrobkách, ztracených kmenech a jejich víře v lidské oběti a o mnoha dalších fascinujících věcech, které nás utváří, mě, pokud vůbec něco, odklonilo od, no… od konvenčnějšího náboženství."

„A přesto jste tady. Ne proto, abyste se vymanila ze své rodiny nebo abyste našla cestu k Bohu, ale přesto ve vás, jestli se nemýlím, vidím záři… Něco vás sem přitáhlo."

Pak vyčkal, aby jí dal prostor k nějaké vážnější odpovědi.

„Můj otec pro to má slovo," řekla mu. „Dobrodružství."

„A vy si myslíte, že ho najdete v knihovně?"

„Samozřejmě! Taková knihovna není jen pouhou sbírkou knih. Nahoře v té místnosti je sbírka, která by se mohla vyrovnat kterékoli jiné na světě! Starobylé rukopisy; záznamy, které vznikly ještě před tištěným slovem; báječná iluminovaná evangelia; spisy mudrců v průběhu času; knihy, které vypovídají o zapomenutých lidech a jejich moudrosti, jež by jinak mohla být ztracena; knihy tak vzácné a cenné, že musejí být připoutány řetězem nebo v některých případech drženy pod zámkem, aby odolaly i těm nejobratnějším zlodějům. Jaké může být větší dobrodružství než cestovat do tajemných zemí, poslouchat o vzdálených národech a jejich podivném a úžasném životě, žasnout nad příběhy měst budovaných po staletí, jež pak byla opuštěna v džungli nebo zchátrala pod dlouholetými obléháními a nájezdy válečných strojů? Kolik životů bychom mohli prožít my sami, kdybychom se tam prostřednictvím slov uchovávaných v této knihovně přenesli, jako by nám při čtení šeptali do uší samotní duchové těch, kteří je napsali?"

Pak se na ni podíval jinak, takže měla pocit, že ji studuje jako nějakého neobvyklého ptáka, který přilétl do zahrady. Vstala. Cítila se pod takovým drobnohledem nepříjemně a byla na sebe nazlobená, že toho řekla tolik.

„Zatímco můj otec mou vášeň pro knihy podporuje, matinka mi říká, že mám sklon mluvit ve společnosti víc, než je nutné nebo rozumné. Obávám se, že jsem jí právě dala za pravdu."

I on se postavil.

„No, já osobně jsem velmi rád, že jste se k nám do katedrály přidala. Těším se, až uslyším o vašich dobrodružstvích, o záhadách, které odhalíte tam nahoře ve svém hnízdě."

Podívala se na něj, jestli se jí nevysmívá, ale jeho výraz zůstal spíš otevřený a laskavý než posměšný. Slyšela, jak zvon na věži odbíjí čtvrthodinu.

„Děkuji vám za koláč," řekla a už couvala. „Bylo to od vás hezké."

„Doprovodím vás."

„To není třeba," odvětila, otočila se a rázně zamířila přes nádvoří. A pak se v obavě, že vypadala nezdvořile, otočila tak, že pokračovala v kroku pozadu, zatímco na něj volala: „Dobrodruh si jistě dokáže najít cestu zpátky ke svému stolu sám."

„Sbohem!" zavolal za ní a ona si všimla, že se opět usmívá.

2

Když Hecate na konci svého prvního pracovního dne sestupovala po schodech z knihovny, katedrálou se rozléhaly závěrečné tóny zpívaného žalmu. Vznešený zpěv a nádherná varhanní hudba katedrály jí byly důvěrně známé z návštěv bohoslužeb, ale věděla, že na jejich sílu si nikdy nezvykne. Krása hlasů, sladkost vysokých tónů a pochmurná útěcha těch nízkých ji nikdy nepřestaly oslovovat. Navzdory otcovým sklonům byla vychována jako praktikující křesťanka, takže liturgie a rituály byly součástí jejího běžného života. Byla však toho názoru, že i nevěřícího člověka takové zvuky, jaké zaznívají při večerní modlitbě, musejí dojmout. Když si teď vzpomněla na Johna Forsytha a jeho oddanost hudbě v katedrále, měla další důvod, proč si ji užívat.

Po příjezdu domů našla otce ve stájích.

„Vidím, že jsi jako vždy dochvilná. Jaký byl tvůj první pracovní den?“

Zasmála se. „Fascinující! Mám vám toho tolik co říct a mám tolik otázek…“

„A já si rád vyslechnu všechny podrobnosti a odpovím, na co budu moci, ale nejprve se musíme věnovat našemu poslání pro tvého bratra.“

„Bereme ho do Kynastonu?“

„Ano. Odlož kolo, jak nejrychleji můžeš. Pak dojdi pro Charlieho,“ řekl a vrátil se ke komplikované práci s nasazováním postroje na Peggy. Hecate opřela kolo o dveře stáje.

„Máme nějak zvlášť naspěch?“

„Ano i ne. Ne, protože se dny krásně prodloužily, takže slunce je na naší straně. Ano v tom smyslu, že tvoje matka si dává čaj se sestrami Bensonovými a možná ji jejich rozhovor unaví a každou chvíli se vrátí domů."

Oba si vyměnili spiklenecké úsměvy.

Našla bratra na chodbě, jak si šněruje boty. Byl o osm let mladší než ona, takže měl postavu mladého muže ve vývinu. Měl stejně zrzavé vlasy jako ona, ale jinak byl po jejich matce. Až dospěje, bude nepochybně docela statný. Teď byl však křehký. Hecate nikdy nezapomene na muka, která rodina prožívala, když ho málem skolila revmatická horečka. Díky dobré péči a štěstí zvítězil, ale následná zranitelnost byla všem na očích. Lékař je ujistil, že se mu vrátí síly a že si bude moci dobře žít. Musí se ale chránit před zimnicí, horečkami a podobnými chorobami. Jejich matka si dala za úkol ho chránit. Jejich otec považoval za svůj úkol zajistit, aby chlapec svůj život prožil, i když to bude s určitým rizikem.

Když Charlie spatřil svou sestru, usmál se. „Věděl jsem, že nepřijdeš pozdě. Má již otec připravenou bryčku?" Nebyly na něm patrné žádné známky nachlazení, o kterém se zmínila jejich matka.

„Téměř. Ukaž." Sklonila se, uchopila jeho tkaničky a pevně je utáhla. Její pohyby byly rychlé a nacvičené.

„Hej, moje ubohé nohy!" zasmál se Charlie.

„Tak pojď, na stěžování není čas," prohlásila. Vstala a protáhla se kolem něj, aby popadla slamák a šálu.

O deset minut později se trojice usadila do malého povozu. Peggy klusala elegantně na východ po Hampton Park Road. Povoz byl obyčejný, ale použitelný a splňoval každodenní požadavky rodiny. Když bylo potřeba krytého dopravního prostředku, například aby je odvezl v celé jejich parádě na ples, zavolal pan Cavendish drožku. Paní Cavedishovou zklamalo, že už nemají vlastní kočár. Pravdou však bylo, že si to nemohli dovolit ani si to ospravedlnit. Jejich společenské závazky byly většinou malé a v dosahu krátké jízdy drožkou. Kdyby si měli takový kočár

pořídit a udržovat, byly by jejich finanční prostředky podrobeny těžké zkoušce a koupit a udržovat alespoň pár dobře vychovaných a vycvičených koní, kteří by ho táhli, by bylo nad jejich síly. Hecate věděla, že její rodiče nejsou vyloženě chudí. Pochopila také, že i když matka prohlašovala její skromný příjem z knihovny za zbytečný, bude pro ně užitečný. Rodinné peníze, které měl její otec, spolu s malým finančním úspěchem, který mu přinesla kariéra archeologa, stačily na jejich skromný životní styl, ale ne na víc. Byla naprosto spokojená s tím, jak se věci mají, ale věděla, že její matka se občas snaží držet krok s jejich bohatšími přáteli a že pozvání někdy odmítají, aby omezili výdaje.

Přehodila Charliemu přikrývku přes kolena, objala ho kolem pasu a přitáhla si ho trochu více k sobě. V duchu slyšela matčino napomínání a byla odhodlaná zajistit mu bezpečí. S otcem ale byli zajedno, pokud šlo o to, co je pro chlapce nejlepší. Ve tvářích už měl víc barvy a oči mu zářily prostou radostí z pobytu venku. Když opouštěli město, alej pěkných domů ustoupila venkovu. Cesta byla dobrá, řádně udržovaná a uspokojivě bez kolejí a děr. Nížinná pole na východ od Herefordu byla svěží a úrodná, napájela je řeka Wye a její menší příbuzná Lugg. Kraj byl známý svou zemědělskou produkcí, zejména hovězím masem a chmelem a stále více také jablky. V tomto krásném jarním odpoledni začínaly sady pučet a některé i kvést, což dodávalo krajině krásu, která nedokázala nezlepšit náladu. Do vesnice Kynaston dorazili za necelou hodinu. To už poník začínal zpomalovat, boky měl mokré od potu a ocas mu švihal proti dotěrným mouchám. Když se před nimi objevil statek, Charlie se na sedadle zavrtěl, aby lépe viděl na pole a případně zahlédl herefordský skot, který tak rád pozoroval. Hecate prožívala podobnou radost při představě, že znovu uvidí svého přítele – vlastně to byl přítel celé její rodiny.

Otec jako by jí četl myšlenky, zvolal: „A tady ho máme!“

Majitel farmy Kynaston zjevně zaslechl přijíždějící vůz, a tak přišel na konec příjezdové cesty a tam se zastavil. Pak Hecate uviděla, jak se opírá o sloupek brány, ruku zvednutou na pozdrav. Obvyklý úsměv byl doplněný jemným navoskovaným

a nakrouceným knírkem. Široká ramena vyplňovala tvídové sako a mohutný hrudník napínal knoflíky žlutě kostkované vesty – to byla impozantní postava farmářského gentlemana Philease Jamese Weatherbyho Sterlinga.

„Trojice Cavendishů!“ zvolal. „Máte nějaký pádný důvod k útěku z města, nebo si mohu myslet, že se na cestu vydáváte čistě pro potěšení z mé společnosti?“ zeptal se, uchopil Peggy za uzdu a pohladil poníka po uších.

„Je mi líto, že musím zklamat tvou pýchu, Phileasi,“ řekla mu Hecate, otevřela malá dvířka vzadu na povozu a vystoupila, „ale přijeli jsme se podívat na tvůj dobytek.“

Pan Cavendish se zasmál. „S jejich půvabem nemůžeš soupeřit, starý brachu. Nemá smysl se o to pokoušet.“

Dramaticky se chytil za srdce. „Jsem raněn! Ačkoli se přikláním k souhlasu.“

Hecate mu dovolila, aby ji vzal za ruku a políbil ji.

„Charlie zná všechna jejich jména,“ řekla a všimla si, že jí drží ruku o něco déle, než je nezbytně nutné. Dala si záležet, aby nereagovala. „Přišel zkontrolovat, jestli se o ně řádně staráš.“

Phileas obrátil pozornost k chlapci. „Ach, tuším, že se z něj stává dobytkář!“

Charlie se rozzářil. „Nic lepšího bych si nemohl přát.“

„Jsem si jistá, že matka by byla nadšená,“ odtušila Hecate. Její tvář jasně říkala opak.

„A proč ne?“ chtěl vědět Phileas. „Farmářství je dobrá, poctivá práce, proti tomu se nedá nic namítat. Blízko k Božím stvořením a obnáší dávání jídla do úst hladovým.“

„Myslela jsem, že tvůj hlavní příjem je z pivního chmele,“ dobírala si ho Hecate.

Rozverně pokrčil rameny. „Pivo je dobrá a výživná záležitost. Ale zapomínáš, že svůj hovězí dobytek prodávám. Je chloubou a hlavní náplní mého hospodářství a tou nejlepší společností, jakou by si kdo mohl přát.“

Pan Cavendish také vystoupil z povozu. „Pochybuji, že by to Beatrice takto viděla,“ řekl. Když uviděl, jak se jeho syn mračí,

pokračoval. „Mám podezření, že by byla raději, kdyby ses věnoval něčemu méně… štiplavému."

V ten okamžik Phileas propukl v jeden ze svých pověstných výbuchů smíchu. Byl to upřímný a radostný řehot. Připomněl Hecate, že ve skutečnosti to nebylo jeho stádo dobytka ani jeho krásná farma, co je vylákalo z jejich domova. Být v jeho společnosti bylo povzbuzující, i když považovala za nerozumné dávat mu najevo, jak moc si přátelství s ním váží. Byla si vědoma, že jeho zájem o ni přerostl rámec rodinného přítele, ale nechtěla mu dávat falešné naděje. Skutečnost, že byl o pět let starší než ona, jí nevadila. Stejně tak se na rozdíl od své matky nedomnívala, že zemědělství, ať už je jakkoli šlechetné a výnosné, není žádoucím povoláním. Pravdou bylo, že netoužila po tom, aby se za někoho provdala. Nedokázala si představit, že by se stala něčí ženou a vzdala se místa v knihovně, které právě získala, aby se ujala povinností manželky.

Phileas je vedl po rozlehlé příjezdové cestě, která obcházela krásné zahrady před domem. Farma Kynaston byla středověká černo-bílá roubená stavba zvláštního půvabu a charakteru. Nebyla tak velká, aby v ní bylo nepohodlné bydlet, a přitom byla dost velká na to, aby vyvolala závist u každého, kdo má vytříbený vkus. Starobylé trámy podpíraly střechu z jemné velšské břidlice a doplňovaly krásná sloupková okna.

Hecate tento dům měla vždycky ráda. Její náklonnost k tomuto místu nebyla překvapivá ani vzhledem k mnoha šťastným chvílím, které zde s rodinou strávila. Phileas byl proslulý coby vynikající, i když neortodoxní hostitel. Jeho večírky vždy zahrnovaly hry, hojnost jídla a určitou míru volnosti, pokud šlo o etiketu, což jí vždy připadalo osvěžující.

Dnes však nebyl jejich cílem dům, ale pastvina za ním. Přivázali Peggy ke kůlu a přes dlážděný dvůr a kolem vysokých domků z červených cihel, které čekaly na sklizeň chmele, šli na první z řady luk. Tyto svěží, rovné louky byly pečlivě obehnány kovovým plotem pořízeným za nemalé peníze. Všichni čtyři stáli s nízko položeným sluncem v zádech a na zelený trávník

před nimi dopadaly jejich dlouhé stíny, vyšší verze jich samých. Hecate spolu s ostatními prohledávala pole, pátrala po kravách a přemýšlela, jak se taková mohutná stvoření mohou tak dobře skrývat.

„Támhle!“ vykřikl nakonec Charlie a vzrušeně ukázal. „Ve stínu tamtoho vzdáleného dubu.“

„Máte bystré oko, mistře Cavendishi!“ řekl mu Phileas.

Hecate je viděla také. Byl to shluk tmavých tvarů v chladném stínu rozložitého stromu, některé stály a švihaly štětinatými ocasy, jiné ležely. „Vypadají tak mírumilovně. Byla by škoda je rušit,“ zamumlala.

Phileas se na ni podíval. „Půjdeme k nim?“ zeptal se.

„Ne!“ Charlie byl neoblomný. „Zapískej na ně, Phileasi. Moc prosím.“

„No tak, Sterlingu,“ škádlil ho otec, „zapískej, ať si užijeme ten tvůj večírkový trik.“

„Co říkáš, Hecate?“ zeptal se jejich hostitel. Byla to prostá otázka, ale jemnost v jeho hlase a způsob, jakým se na ni díval, když ji pokládal, vypovídaly o dalších, nevyřčených věcech.

Zářivě se usmála. „Určitě. Tohle je Charlieho výlet.“

Přikývl. Nadechl se, vložil si prsty do úst a naráz zapískal dva syté tóny, jež se snadno nesly přes celou vzdálenost. Dobytek ho slyšel. Některé krávy otočily hlavy. Jiné se trochu zavrtěly. Phileas vyčkával a ukázal svůj talent pro dramatické načasování. Když se všechen dobytek zvedl a většina se otočila čelem k němu, zapískal znovu. To bylo jediné povzbuzení, které jeho dobytek potřeboval. Stádo se jako celek dalo do pohybu, zpočátku kráčelo a jejich široké nohy se při každém kroku trochu zabořily do měkké půdy. Během několika okamžiků se skot rozběhl velkou rychlostí a jejich společná váha otřásala zemí, když se přes louku hnalo téměř třicet dospělých krav herefordského plemene a skoro stejný počet loňských telat. Stádo se přiblížilo a pak se náhle, jako by to byl oddíl dobře vycvičených vojáků, stočilo doprava, prokázalo nečekanou hbitost, zpomalilo krok a dokončilo kruh, aby se vrátilo před svého milovaného majitele.

Přeskočil plot a procházel mezi nimi. Tu podrbal za uchem, tu poplácal po zadku. „I vám přeji dobré odpoledne, milé dámy," pozdravil je, příliš hrdý na svůj dobytek, než aby jim svou náklonnost nedal najevo. V dubnovém slunci, které rozpalovalo jejich husté červené kožichy, a s bílými tvářemi, v nichž krásně vynikaly jejich velké tmavé oči, krávy vypadaly opravdu nádherně. Zklidněné se opět vrátily ke své poddajné povaze. „Pojď, mladý Cavendishi, ať máš víc pohybu," řekl Phileas a natáhl ruku. Charlie ji přijal a přelezl plot, jen trochu zafuněl. Hecate a její otec sledovali, jak se i on točí kolem krav a každou z nich pojmenovává. Utěšovali se chlapcovou očividnou radostí, protože jak by mohlo hrozit, že ztratí někoho, kdo je tak plný života?

„Máš tu pěkná zvířata, Sterlingu," prohlásil Edward. „Ne že bych se v nich vyznal. I když na dobrý kus hovězí pečeně mám svůj názor."

„Otče!" zděsil se Charlie.

„Taková je realita chovu skotu pro trh, tomu se bohužel nevyhneme."

Charlie se podíval na Philease. „Ale tyhle nejdou na maso, že ne? Ne Iris. Ani Flora!"

„Ne, pane!" ujistil ho. „Tyhle dámy jsou můj základní kapitál. A jejich telata půjdou do světa, aby poskytla další generaci Herefordů. Už jsem se zmínil, že všechna tato mláďata míří do Ameriky?"

Hecate přikývla. „Jednou nebo dvakrát."

„Herefordi tam způsobují rozruch. Představte si, jak se můj krásný mladý dobytek potuluje po Velkých planinách." Jeho výraz se proměnil v zádumčivý.

Edward se zasmál. „Přísahám, Sterlingu, že si nikdy nenajdeš ženu, dokud bude tvé srdce patřit těmhle zatraceným kravám!"

„Měl by sis vzít za ženu Hecate, pak bych tě mohl navštěvovat častěji," ozval se Charlie.

„Charlie!" Hecate se rozzuřila, když ucítila, jak se červená. Koutkem oka si všimla, že ji otec pozorně sleduje. „Ne každý se chce ženit nebo vdávat," řekla a nechala je, aby se sami rozhodli, jestli mluví o sobě, nebo o jejich hostiteli.

Phileas se té necitlivé poznámce snažil zasmát. „Ach, nemyslím si, že by mě mnoho žen považovalo za vhodného manžela."

Charlie se nad tím zamyslel. „Možná nejsou tak nadšené z krav jako ty," připustil.

„Ne?"

Zavrtěl hlavou. „Květiny se jim líbí víc." Pak ho něco napadlo. „Mohl bys Hecate ukázat tvůj sad. To by se jí líbilo."

„Myslíš?"

Pokrčil rameny. „Je to děvče."

Nastalo nepříjemné ticho. Hecate se neodvažovala promluvit, protože se bála, že buď zraní Phileasovy city, nebo podpoří bratrovy myšlenky. Měla hrozný pocit, že její otec nechává trapnou pauzu v rozhovoru protahovat až k bodu zlomu v naději, že se ozve Phileas a řekne něco, co by mohlo objasnit jeho záměry vůči ní. Nakonec tu chvíli zachránila jedna z mladších krav, která vydala ničím nevyprovokované a překvapivé zabučení – naplnila vzduch svým dunivým hlasem a všechny rozesmála.

Phileas se vzpamatoval natolik, aby navrhl, že procházka sadem by možná byla dobrý nápad. Pomohl Charliemu zpátky přes zábradlí a vydali se krátkou cestou k dřevěné bráně nalevo od domu. Charlie a jeho otec vešli dovnitř jako první a vyrazili svižným tempem, o němž byla Hecate přesvědčena, že je určeno k tomu, aby ona a Phileas zůstali sami. Nechala ho, aby se postavil vedle ní, ale za ruku ho schválně nevzala.

„Tyhle jabloně kvetou pozdě, aby se chránily před mrazy," ukázal na řady malých stromků, které zaplňovaly pole. „Takže se obávám, že tu zatím moc květin k vidění není. Ale koncem měsíce, no, to bude docela pěkná podívaná."

„Na to se těším," řekla.

„Nyní je velmi populární jablečný cider. Věděla jsi to?"

„Vážně?"

„Ach ano. Chmel se stane mou vedlejší plodinou a vládu převezmou jablka. Letos budu mít svůj vlastní jablečný cider." Vypadalo to, že by k tomu mohl říct víc, ale pak se zarazil a rozmyslel si to.

„To je báječné," odpověděla Hecate a utrhla vysoký stonek trávy.

Na chvíli zaváhal a pak pokračoval: „Květ jabloně může být velmi přitažlivý, že?"

„To jistě může."

Začal si kroutit konečky svého jemného kníru. Byl to zvyk, který u něj zaznamenala, když byl buď hluboce zamyšlený, nebo trochu zmatený. Přestože ho znala dobře, bylo těžké říct, co bylo v tu chvíli příčinou.

„Jak se daří tvému kolu?" zeptal se náhle.

Hecate se zastavila a upřeně se na něj zadívala. „Mému kolu?"

„Ano, je to skvělý technický kousek. Myslím, že jsi zmínila, že je z Ameriky. Velmi pěkné."

„Phileasi, moje kolo je naprosto v pořádku. Moc ti děkuji, že se zajímáš o jeho zdraví."

„Teď se mi vysmíváš."

„Divíš se?"

„Všechno to hoď za hlavu, Hecate. Nejsem muž na lehkovážné řeči. To přece víš."

„Tak proč to zkoušíš?"

Mávl rukou směrem k Charliemu, který už stál na vzdáleném konci druhé řady jabloní. „Mohl bych tě tolika podrobnostmi o farmě nudit. Tvůj bratr má pravdu. Mé… záliby nemusí být, inu, předmětem zájmu… pro dámy."

„Zaprvé nejsem ‚dáma' – znáš mě od mých osmi let a jsme přátelé, nebo ne?"

„Nepochybně!"

„Zadruhé jsme sem dnes přišli, protože s otcem víme, jak to tady má Charlie rád, a potřeboval na čerstvý vzduch."

„Je to skvělý hoch. Rád mu pomůžu."

„A zatřetí…"

„Panebože, musí být ještě zatřetí?"

Položila mu ruku na paži. „Jestli se mnou začneš vést hloupé řeči, už s tebou nikdy nepromluvím. Teď mi vyprávěj o svém cideru."

Široký úsměv zvýraznil jeho přitažlivé rysy a oči mu zazářily. „Pravda. Dobře! Jistě! Cider, ano, samozřejmě. Takže: polovina těchto stromů jsou z odrůdy Tremlett a druhá polovina z Foxwhelpu. Jsou odolné proti škůdcům a dávají slušnou úrodu. A co je ještě důležitější, poskytují dobrou směs pro suchý cider, o který nám tady v Kynastonu jde. Žádné sladké nesmysly. Tradiční zlatavý cider. Myslím, že bude docela populární. Samozřejmě nic příliš opojného…"

A tak jí začal s velkým nadšením vyprávět o svém novém podniku. Procházeli starým sadem, uhýbali ospalým včelám a byli šťastní, že se zbavili rozpaků, které je zpočátku provázely.

❧

Druhý den dorazila Hecate do své práce v katedrále brzy ráno. Chtěla využít příležitosti a krátce si budovu prohlédnout, aby sama začala poznávat její tajemství. Zaparkovala kolo, tiše proklouzla jižním vchodem a prošla uličkou, která vedla do hlavní příčné lodi. Ta se nacházela na opačné straně chrámu a oltáře než její obvyklá trasa, takže šlo o prostor, který znala jen zběžně. Prošla kolem vchodu do sakristie; ještě ji tam neposlali uvařit čaj. Právě se chystala zabočit do jižní části příčné lodi, když se ze dveří do sakristie vyřítila velká žena se zarudlou tváří. Tlačila vozík naložený prachovkami z peří, hadry, plechovkami leštidla z včelího vosku a čističi mosazi. I bez nástrojů jejího řemesla by ji Hecate podle děkanova popisu poznala jako paní Whiteovou, ani ne tak podle vzhledu, ale spíš podle chování.

„Dnes a denně budu mít zpoždění se svými povinnostmi, takhle to chodí!" Uklízečka se zřekla pozdravů a začala si stěžovat na probíhající restaurátorské práce. „Kameníci vytváří jen samý prach a ten se musí odstranit. Jsem jen a pouze jeden člověk a mám jen omezené množství hodin ve svém dni," podotkla, jako by její den byl kratší než den kohokoli jiného.

Hecate jí věnovala úsměv, o kterém doufala, že je uklidňující, a natáhla k ní ruku. „Paní Whiteová? Jmenuji se Hecate Cavendishová. Přišla jsem pomáhat pánovi knihovny."

Paní Whiteová přijala nabídnutou ruku a ochable ji stiskla. „Neuniklo mi, že reverend Thomas má zajištěnou pomoc, zatímco mé vlastní prosby o posily zůstaly bez odezvy. Ach, nezazlívám vám vaši přítomnost, slečno Cavendishová. Drahá, budete si myslet, že jsem semetrika!“

„Vůbec ne…“

„Jde jen o to, že chci zachovat vysoké standardy, které jsem vždy poskytovala. A nyní zjišťuji, že nemohu! Bere se to na lehkou váhu, slečno Cavendishová. To vám povídám!“

„Vaše rozrušení je zcela pochopitelné, paní Whiteová. Možná by vám stál za to ještě jeden rozhovor s děkanem Chalmersem. Nevěřím, že by si přál vidět vás tak zdrcenou.“

Zdálo se, že starší ženu tato slova trochu povzbudila, že se trochu uklidnila. „Děkan je spravedlivý člověk… ale nerada ho obtěžuji svými strastmi,“ řekla náhle. „Udělám to jako vždycky, slečno Cavendishová. Zvládnu to. Vydržím to.“ S těmito slovy tlačila vozík dál, pryč uličkou. Jeho kola rachotila, jak se šinul po dlažebních kostkách, pak po dlaždicích a opět po kostkách.

Poté co se chvíli zdržela v hlavní lodi, aby si prohlédla skvostnou zlatou výzdobu na oltářním plátně a nádherný vyřezávaný ornament na zdi za ním, se Hecate vydala do severní lodi. Přiblížila se k otevřeným dveřím do malé Stanburyho kaple, kde spatřila sedět vojáka s hlavou skloněnou k tiché modlitbě. Světlo pronikající vitrážovými okny rozpalovalo šarlatovou barvu jeho uniformy. Po špičkách prošla kolem a vydala se po točitém schodišti nahoru do knihovny. Dveře byly odemčené. Reverend Thomas působil dojmem, že už tam nějakou dobu je, a se zdviženým obočím vzhlédl od stolu, když zvon na věži odbíjel devátou hodinu. Skutečnost, že byl po výstupu ještě udýchaný, však jeho přetvářku poněkud podkopávala.

„Dobré ráno, reverende Thomasi,“ řekla Hecate rozzářeně a pověsila si kabát na háček na věšáku. „Máme tu další krásný den. Zrovna jsem říkala paní Whiteové –“

„Raději se s tou dámou nepouštějte do hovoru. Má sklony k přehánění a tlachání a to není dobré využití vašeho času.“

Otevřela ústa, aby odpověděla, ale raději si to rozmyslela a spěchala zaujmout své místo za stolem. Po její levici ležela krabice s dokumenty, které dostala včera. Navzdory jejímu usilovnému snažení byla stále více než z poloviny plná. Po její pravici byly dvě krabice, do kterých musela stránky po jejich identifikaci a zaevidování roztřídit a uspořádat. Když se Hecate usadila ke své práci, ustálila se i atmosféra v místnosti kolem ní. Nenaplňovalo ji ticho, ale čilý klid, přerušovaný jarním vánkem jemně chrastícím s uvolněným okenním sklem, slabým sípavým dechem reverenda Thomase, občasným šustěním papíru nebo pergamenu, jak se oba věnovali své práci, vzdáleným zvukem kroků na dlažbě nebo útržky zpěvu sboru, který cvičil v klášterní hale. Pod nimi se skrýval další zvuk. Měl takovou barvu, že si Hecate nemohla být jistá, jestli neexistuje jen v její hlavě, jako když se tlukot jejího srdce odráží od ušních bubínků. Bylo to tiché šumění, jakási vibrace, která se nepřetržitě ozývala a překrývala všechny ostatní drobné zvuky. Kromě toho místnost voněla starými knihami, kůží, terpentýnem, lepidlem, lakem, včelím voskem, olejovými lampami a leštidlem na kovy. Hecate všechny ty vůně znala z dětství, které strávila v otcově pracovně nebo na půdě, kde čistil, opravoval a uchovával poklady a svazky, jež získal jako archeolog. Teď je vdechovala a zpomalovala svůj dech, protože ji uklidňovaly, pohlcovala atmosféru místnosti, zatímco ta zase pohlcovala ji. Stala se její součástí. Malým kolečkem v mocném mechanismu. Její vlastní myšlenky se přidávaly k myšlenkám zaznamenaným v knihách a mapách, její mysl byla otevřená šepotu starých lidí, jejichž moudrost a příběhy ležely na policích kolem ní.

Odtrhla pohled od papírů a podívala se přes místnost na zamčenou skříňku. Šikmé sluneční paprsky vrhaly na její leštěné dřevo a zlatou destičku stíny okenního trámku. Nemohla si pomoct, ale zajímalo ji, co v ní je. Knihovníkova neochota jí to říci její zájem jen zvýšila. Neměla příležitost zeptat se otce, zda o ní ví, protože po jejich návratu z Kynastonu předchozího večera přijal návštěvu z městského muzea. Rozhodla se, že se ho na to

zeptá, jakmile ho uvidí příště. Celou dobu měla v plánu sestavit si rozvrh četby tak, aby se mohla propracovat k těm nejpodnětnějším a nejneobvyklejším dílům ve sbírce. Jak by mohla vědět, kde začít, kdyby neznala obsah této skříňky?

Na chvíli si protáhla záda a ruce, aby se zbavila ztuhlosti, která se zrodila z nehybné práce v sehnuté poloze. Při tom otočila hlavu tak, aby se dívala na mapu na stěně po své pravici. Jestliže knihovna skrývala tajemství, mapa obsahovala svá vlastní. Pustila se do hledání bájných tvorů, v duchu je pojmenovávala a vštěpovala si je do paměti.

Jednorožec, fénix, drak, sfinga, gryf, mantikora…

Zastavila se a pohledem se vrátila ke gryfovi. Přísahala by, že viděla, jak se pohnul. Jen o nepatrný kousek. Krátký pohyb jednoho drápu. Upřeně se na něj zadívala a čekala. Nic. Pohrávala si s ní její představivost. Narovnala ramena a vrátila se k práci na stole.

3

Hecate vedla kolo přes plochu plnou trávy a venku se v podvečer začalo ochlazovat. Čerstvý vzduch jí pomáhal uklidnit mysl, která byla stále ještě plná podnětů z druhého dne, kdy pracovala jako asistentka v knihovně. Bylo toho tolik, na co chtěla znát odpovědi. Přinutit se k trpělivosti bylo pro Hecate tou nejtěžší výzvou. Právě došla k úzkému vchodu do Church Street, když zaslechla, že ji někdo volá jménem. Otočila se a uviděla Clemmie, jak na ni mává z druhé strany parku.

Ctihodná Clementine Twyford-Harrisová byla kromě její nejdražší přítelkyně také vzácnou a úžasnou osobou, neboť její přítomnost vždy rozzářila celou místnost, její účast zajistila úspěch jakékoli akci a její spontánní úsměv dokázal rozmrazit i to nejledovější srdce. Nešlo jen o to, že byla krásná, protože mnoho dívek ve městě se jí svým půvabem mohlo rovnat. Byla to její upřímná vřelost spojená s proslulým odhodláním vidět ve všem výhody a zlehčovat nevýhody, co ji činilo tak oblíbenou. Pokud by bouřka přerušila piknik, Clemmie by byla ta, která tančí v dešti. Kdyby orchestr nemohl hrát na plese kvůli sněhové bouři, nechala by dvacet dobrovolníků zpívat valčíky, zatímco by je doprovázela na klavír. Jestliže by se její přítel či přítelkyně zklamali v lásce, uspořádala by večírek na oslavu jejich těsného úniku z nudného svazku a sehnala by pět dalších nápadníků či nápadnic, z nichž by každý byl ještě více vzrušující a vhodnější než ten předchozí.

„Tady jsi!“ Dorazila k Hecate a její světlé blonďaté vlasy ani v nejmenším nepocuchala rychlost její chůze. „Přísahám, že

i když to ničemné kolo tlačíš, jsi jako vítr. Kdybys začala šlapat do pedálů, nikdy bych tě nedohonila."

Obě mladé ženy se objaly a Hecate si užívala lehkou, ale drahou vůni, kterou její přítelkyně nosila, protože jí evokovala staromódní růže a teskná letní odpoledne.

„Měla jsi štěstí, že jsi mě vůbec zastihla," řekla. „Už jsem byla na odchodu, když mě reverend Thomas požádal, abych dohlédla na to, že všechny štětce na lepidlo budou odneseny do sakristie a umyty."

Obě se daly do kroku a pokračovaly v cestě dlážděnou ulicí.

„Znám tě, kdybys k tomu měla alespoň malou příležitost, byla bys v té ponuré díře příliš dlouho. Začnu tě navštěvovat častěji, abych se ujistila, že se mnou půjdeš ven a užiješ si trochu zábavy."

„Já mám svou práci ráda."

„Právě to mi dělá největší starosti! Obklopena zaprášenými knihami, starobylými texty a hrobkami, a to ani nemluvím o tom, že se k tobě pořád někdo modlí."

Hecate se zasmála. „Ve skutečnosti to tak není, víš?"

„Neboj se, Clemmie je tady! Mám pro tebe dokonalý protilék na všechny tyto pochmurné věci."

„Opravdu? A co by to mohlo být?"

Clemmie se zavěsila do Hecatiny paže a usmála se. „Co nevidět ti to ukážu. Pojď, tudy!" pokynula a vedla ji přes East Street; zjevně nevnímala obdivné pohledy mužů, kteří se před nimi rozestoupili jako Rudé moře. Vyšly na náměstí a rychle ho přešly, proplétaly se mezi povozy a pozdně odpoledními trhovci a jejich stánky. Přešly Widemarsh Street a Clemmie svou přítelkyni nasměrovala do krátké uličky, na jejímž konci byla kavárna s židlemi a stolky rozestavenými před ní.

„Tuhle jsem ještě nezkoušela," řekla Hecate. „Je jejich dort hodný doporučení?"

„Dort pusť z hlavy," odpověděla a výrazně mávla rukou. „Tohle, Hecate Cavendishová, je něco nového. Nejsme tu kvůli pouhému dortu. Tohle je zmrzlinárna!"

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšela."

„Není to fascinující? Celý podnik, který se zabývá výhradně prodejem zmrzliny. S více příchutěmi, než jsi kdy tušila, že existuje. A podívej, můžeme si sednout tady venku a vychutnávat si ji, jako bychom byly v Paříži!"

„Jíst na ulici? Nevím, kdo by zuřil víc, jestli tvoje maminka, nebo ta moje."

„Já vím, to je na tom to nejlepší!"

Číšník vyšel ven a doprovodil je k jednomu z malých kovaných stolků. Mladík oběma dívkám přisunul židle, u Clementine se malinko pozdržel. Podal jim jídelní lístky a poradil jim ohledně různých nabízených chutí a množství. Po dlouhém uvažování si Hecate vybrala třešňovou a Clemmie kandovaný pomeranč. Když dorazily růžové porcelánové mističky, byly plné exotických dezertů posypaných pocukrovanými mandlemi a drobnými tyčinkami drahokamově zelené kandované andělíky. Dívky byly ze svého výběru nadšené a vychutnávaly si každou lžičku.

„Nebesky dobré!" prohlásila Clemmie a na okamžik zavřela oči. Hecate souhlasně zamumlala, zmrzlina jí chutnala příliš na to, aby promluvila.

Na malé náměstíčko, kde seděly ony a půl tuctu dalších zákazníků, přívětivě dopadaly poslední sluneční paprsky, takže si skutečně mohly představovat, že se nacházejí v nějakém prosluněném koutě kontinentálního města. Teprve když obě vyškrábaly z misek poslední sousto, znovu promluvily.

„Měla jsem velmi konkrétní důvod, proč jsem za tebou přišla," řekla Clemmie a otřela si ústa plátěným ubrouskem, který jí byl k dispozici.

„Kromě zmrzliny? Co může být důležitějšího?"

„Je to těsné, to ti přiznávám, ale, inu, maminka pořádá ples."

„Další?"

„Další. A ty se ho musíš zúčastnit, nenechám tě z toho vycouvat."

„To jsem nikdy neudělala!"

„Vždycky se o to snažíš."

„Já prostě nejsem… plesový typ."

„Nesmysl. Každý má rád ples, pokud je dobře uspořádaný. Jen jsi byla na příliš mnoha špatných."

„Podotýkám, že často kvůli tobě."

„Ach, Hecate, nebuď taková bručounka. Můžeš s sebou vzít celou svou rodinu, pokud ti to udělá větší radost. Charlie rád vyráží z domu. Určitě mu nebudeš upírat příležitost k nějaké zábavě, že ne? Ne. Tak je to dohodnuté."

Hecate cítila, jak jí ramena nepatrně poklesla. Ačkoli byla ráda ve společnosti své přítelkyně, představa vyhřáté místnosti plné lidí, jimž by se většinou raději vyhnula, a hodin povídání si a očekávání, že bude tančit s muži, o které neměla zájem… A přesto nebyla schopná Clementine odmítnout o nic víc než kdokoli jiný.

Clemmie zrovna hovořila o tom, že jí půjčí šaty.

„Tím se netrap," vložila se do toho Hecate, „maminka mi něco najde."

„Což je přesně to, čeho se obávám. Opravdu, Hecate, nikdy si nenajdeš manžela, pokud budeš trvat na tom, aby tě oblékala tvá matka. Pokud tedy nechceš být ta, která jí řekne, že nabírané živůtky jsou *de trop* už od konce napoleonských válek."

„Já si manžela nepřeji. Jak ti to mám vysvětlit?"

„Přání s tím nemá nic společného. Pokud si ho nenajdeš sama, tvá matka ti ho nakonec vnutí. A jestli je její vkus na nápadníky stejný jako její vkus na plesové šaty, tak máš zaděláno na pořádný průšvih."

„Jen proto, že tě tvoje matka chce vidět dobře vdanou…"

„Všechny matky žijí proto, aby viděly své dcery provdané tak úspěšně, jak je to jen v lidských silách. Ve skutečnosti mám opačný problém než ty."

„Opravdu?"

„Tvá matinka by tě v mžiku provdala za nějakého suchopárného vikáře a byla by spokojená. Ta moje má tak vysoké ambice, co se mého manželství týče, že nic menšího než vévoda jí nebude stačit. Proč bych se měla zajímat o vysoce postaveného

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Prokletí Hecate Cavendishové*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.